

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého rozšířeného senátu)

25. září 2018 (*)

„Přístup k dokumentům – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Evropský parlament – Útrata příspěvků poslanců Parlamentu – Odepření přístupu – Neexistující dokumenty – Osobní údaje – Nařízení (ES) č. 45/2001 – Nezbytnost předání údajů – Konkrétní a individuální přezkum – Částečný přístup – Nadměrná administrativní zátěž – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věcech T-639/15 až T-666/15 a T-94/16,

Maria Psara, s bydlištěm v Aténách (Řecko), zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-639/15,

Tina Kristan, s bydlištěm v Lublani (Slovinsko), zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-640/15,

Tanja Malle, s bydlištěm ve Vídni (Rakousko), zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-641/15,

Wojciech Cieśla, s bydlištěm ve Varšavě (Polsko), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-642/15,

Staffan Dahloff, zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-643/15,

Delphine Reuter, zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-644/15,

České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s., se sídlem v Praze (Česká republika), zastoupené N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věcech T-645/15 a T-654/15,

Harry Karanikas, s bydlištěm v Chalándri (Řecko), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-646/15,

Crina Boros, zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věcech T-647/15 a T-657/15,

Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica, se sídlem v Rize (Lotyšsko), zastoupené N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věcech T-648/15, T-663/15 a T-665/15,

Balazs Toth, s bydlištěm v Budapešti (Maďarsko), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-649/15,

Minna Knus-Galán, s bydlištěm v Helsinkách (Finsko), zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-650/15,

Atanas Tchobanov, s bydlištěm v Plessis-Robinson (Francie), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-651/15,

Dirk Liedtke, s bydlištěm v Hamburku (Německo), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-652/15,

Nils Mulvad, s bydlištěm v Risskov (Dánsko), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-653/15,

Hugo van der Parre, s bydlištěm v Huizen (Nizozemsko), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-655/15,

Guia Baggi, s bydlištěm ve Florencii (Itálie), zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-656/15,

Marcos García Rey, zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-658/15,

Mark Lee Hunter, zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-659/15,

Kristof Clerix, s bydlištěm v Bruselu, zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-660/15,

Rui Araujo, s bydlištěm v Lisabonu (Portugalsko), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-661/15,

Anuška Delić, s bydlištěm v Lublani, zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-662/15,

Jacob Borg, s bydlištěm v San Ġiljan (Malta), zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-664/15,

Matilda Bačelić, s bydlištěm v Záhřebu (Chorvatsko), zastoupená N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobkyně ve věci T-666/15,

Gavin Sheridan, zastoupený N. Pirc Musar a R. Lemut Strle, advokátkami,

žalobce ve věci T-94/16,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému N. Görlitzem, C. Burgos a M. Windisch, jako zmocněnci,

žalovanému,

jejichž předmětem jsou návrhy na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Parlamentu A(2015) 8324 C, A(2015) 8463 C, A(2015) 8627 C, A(2015) 8682 C, A(2015) 8594 C, A(2015) 8551 C, A(2015) 8732 C, A(2015) 8681 C, A(2015) 8334 C, A(2015) 8327 C, A(2015) 8344 C, ze dne 14. září 2015, A(2015) 8656 C, A(2015) 8678 C, A(2015) 8361 C, A(2015) 8663 C, A(2015) 8360 C, A(2015) 8486 C, A(2015) 8305 C, ze dne 15. září 2015, A(2015) 8602 C, A(2015) 8554 C, A(2015) 8490 C, A(2015) 8659 C, A(2015) 8547 C, A(2015) 8552 C, A(2015) 8553 C, A(2015) 8661 C, A(2015) 8684 C, A(2015) 8672 C, ze dne 16. září 2015, a A(2015) 13844 C, ze dne 14. ledna 2016, kterými Parlament zamítl na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43) potvrzující žádosti žalobců směřující k získání přístupu k dokumentům Parlamentu obsahujícím informace týkající se příspěvků jeho poslanců,

TRIBUNÁL (pátý rozšířený senát),

ve složení D. Gratsias, předseda, I. Labucka (zpravodajka), A. Dittrich, I. Ulloa Rubio a P. G. Xuereb, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. října 2017,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Předmětem projednávaných žalob jsou návrhy na zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu A(2015) 8324 C, A(2015) 8463 C, A(2015) 8627 C, A(2015) 8682 C, A(2015) 8594 C, A(2015) 8551 C, A(2015) 8732 C, A(2015) 8681 C, A(2015) 8334 C, A(2015) 8327 C, A(2015) 8344 C, ze dne 14. září 2015, A(2015) 8656 C, A(2015) 8678 C, A(2015) 8361 C, A(2015) 8663 C, A(2015) 8360 C, A(2015) 8486 C, A(2015) 8305 C, ze dne 15. září 2015, A(2015) 8602 C, A(2015) 8554 C, A(2015) 8490 C, A(2015) 8659 C, A(2015) 8547 C, A(2015) 8552 C, A(2015) 8553 C, A(2015) 8661 C, A(2015) 8684 C, A(2015) 8672 C, ze dne 16. září 2015, a A(2015) 13844 C, ze dne 14. ledna 2016, kterými Parlament zamítl na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43) potvrzující žádosti žalobců, tj. Maria Psara, Tina Kristan, Tanja Malle, Wojciech Cieśla, Staffan Dahllöf, Delphine Reuter, České centrum pro investigativní žurnalistiku o.p.s., Harry Karanikas, Crina Boros, Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica, Balazs Toth, Minna Knus-Galán, Atanas Tchobanov, Dirk Liedtke, Nils Mulvad, Hugo van der Parre, Guia Baggi, Marcos Garcia Rey, Mark Lee Hunter, Kristof Clerix, Rui Araujo, Anuška Delić, Jacob Borg, MatildaBačelić a Gavin Sheridan, směřující k získání přístupu k dokumentům Parlamentu obsahujícím informace týkající se příspěvků jeho poslanců (dále jen „napadená rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 V červenci 2015 ve věcech T-639/15 až T-666/15 a v listopadu 2015 ve věci T-94/16 podal každý z žalobců u Parlamentu žádost o přístup k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001.
- 3 Tyto žádosti se týkaly „kopií spisů, zpráv a dalších relevantních dokumentů, které podrobně popisují, jakým způsobem a v jakém okamžiku europoslanci“ pro každý členský stát „utratili“ během různých období mezi červnem 2011 a červencem 2015, „své příspěvky (cestovní výdaje, denní příspěvky a příspěvky na všeobecné výdaje)“, dokumentů, jež uvádí „částky, které jim [byly] vyplaceny z titulu výdajů na parlamentní asistenci“, a „přehledů pohybů na bankovních účtech europoslanců, které [byly] používány výhradně pro výplatu příspěvků na všeobecné výdaje“ (dále jen „požadované dokumenty“).
- 4 Tyto žádosti se týkaly kyperských europoslanců ve věci T-639/15, slovinských europoslanců ve věcech T-640/15 a T-662/15, rakouských europoslanců ve věci T-641/15, polských europoslanců ve věci T-642/15, švédských europoslanců ve věci T-643/15, lucemburských europoslanců ve věci T-644/15, slovenských europoslanců ve věci T-645/15, řeckých europoslanců ve věci T-646/15, europoslanců Spojeného království Velké Británie a Severního Irska ve věci T-647/15, litevských europoslanců ve věci T-648/15, maďarských europoslanců ve věci T-649/15, finských europoslanců ve věci T-650/15, bulharských europoslanců ve věci T-651/15, německých europoslanců ve věci T-652/15, dánských europoslanců ve věci T-653/15, českých europoslanců ve věci T-654/15, nizozemských europoslanců ve věci T-655/15, italských europoslanců ve věci T-656/15, rumunských europoslanců ve věci T-657/15, španělských europoslanců ve věci T-658/15, francouzských europoslanců ve věci T-659/15, belgických europoslanců ve věci T-660/15, portugalských europoslanců ve věci T-661/15, estonských europoslanců ve věci T-663/15, maltézských europoslanců ve věci T-664/15, lotyšských europoslanců ve věci T-665/15, chorvatských europoslanců ve věci T-666/15 a irských europoslanců ve věci T-94/16.
- 5 Dopisy ze dne 20. července 2015 ve věcech T-639/15 až T-666/15 a ze dne 25. listopadu 2015 ve věci T-94/16 generální tajemník Parlamentu zamítl žádosti o přístup k dokumentům žalobců, a to jednak z důvodu ochrany osobních údajů, na základě výjimky podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, a jednak proto, že neměl k dispozici přehledy pohybů na bankovních účtech poslanců Parlamentu.
- 6 Dopisy ze srpna 2015 ve věcech T-639/15 až T-666/15 a z prosince 2015 ve věci T-94/16 podal každý ze žalobců u Parlamentu potvrzující žádost o přístup k požadovaným dokumentům.
- 7 Napadenými rozhodnutími Parlament tyto žádosti zamítl, když jednak uvedl, že některé požadované dokumenty nemá k dispozici, a jednak se ve zbývajících částech dovolával dvojího právního základu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1), a nadměrné administrativní zátěže způsobené vyřizováním těchto žádostí.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 8 Návrhy došlými soudní kanceláři Tribunálu dne 13. listopadu 2015 ve věcech T-639/15 až T-666/15 a dne 1. března 2016 ve věci T-94/16 podali žalobci projednávané žaloby.
- 9 Současně s předložením žalobních odpovědí ve věcech T-639/15 až T-666/15 a T-94/16 Parlament požádal Tribunál o spojení věcí T-639/15 až T-666/15, a poté věcí T-639/15 až T-666/15 a T-94/16.
- 10 Žalobci ve věcech T-639/15 až T-666/15 informovali Tribunál o tom, že nemají žádné námitky proti spojení věcí T-639/15 až T-666/15, avšak za podmínky, že řízení ve věci T-662/15 bude označeno za hlavní řízení.
- 11 Dne 17. března 2016 podali žalobci ve věcech T-643/15, T-644/15, T-647/15, T-657/15 až T-659/15 a T-94/16 žádost o důvěrné zacházení s některými údaji obsaženými v jejich žalobách vůči veřejnosti a žalobcům v ostatních věcech v případě spojení věcí.

- 12 V souladu s jejich žádostmi předložili žalobci ve věcech T-643/15, T-644/15, T-647/15, T-657/15 až T-659/15 a T-94/16 v tentýž den nedůvěrné znění svých žalob.
- 13 Dne 20. června 2016 žalobce ve věci T-94/16 informoval Tribunál, že nemá námítky proti spojení věci T-639/15 až T-666/15 a T-94/16.
- 14 Usneseními ze dnů 24. května a 20. července 2016 předseda čtvrtého senátu Tribunálu spojil věci T-639/15 až T-666/15 a T-94/16 pro účely písemné části řízení a vyhověl žádostem o důvěrné zacházení podaným žalobci ve věcech T-643/15, T-644/15, T-647/15, T-657/15 až T-659/15 a T-94/16.
- 15 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně složení senátů Tribunálu, byla soudkyně zpravodajka přidělena pátému senátu, kterému byly tudíž přiděleny projednávané věci.
- 16 Na návrh soudkyně zpravodajky rozhodl Tribunál (pátý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení v projednávaných věcech a o jejich spojení za tímto účelem.
- 17 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 19. října 2017.
- 18 Žalobci navrhují, aby Tribunál:
- zrušil napadená rozhodnutí,
  - uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.
- 19 Parlament navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žaloby jako neopodstatněné,
  - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 20 V souladu s článkem 68 jednacího řádu Tribunálu se projednávané věci spojují pro účely rozhodnutí, jímž se končí řízení.
- 21 Žalobci uplatňují na podporu svých žalob pět žalobních důvodů.
- 22 První dva žalobní důvody vycházejí z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 z důvodu, že požadované dokumenty neobsahují osobní údaje a že nezbytnost jejich předání byla každopádně prokázána, stejně jako neexistence rizika poškození legitimních zájmů subjektů údajů.
- 23 Třetí žalobní důvod vychází z porušení obecné povinnosti provést konkrétní a individuální přezkum každého z požadovaných dokumentů, která vyplývá z článků 2 a 4 ve spojení s čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, jakož i z protiprávnosti odepření přístupu založeného na nadměrné administrativní zátěži.
- 24 Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 v tom, že byť jen částečný přístup k požadovaným dokumentům byl odepřen.
- 25 Pátý a poslední žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001.
- 26 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak vyplývá z článku 1 nařízení č. 1049/2001, vykládaného zejména ve světle bodu 4 odůvodnění téhož nařízení, účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům, kterými disponují orgány (rozsudek ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 61), a že v bodě 11 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 se uvádí, že „v zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů“.

- 27 Právo veřejnosti na přístup k dokumentům, jež je zakotveno v nařízení č. 1049/2001, se týká pouze dokumentů, které mají orgány skutečně k dispozici, a toto právo se nemůže vztahovat na dokumenty, které orgány nemají v držení nebo které neexistují (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. října 2014, *Strack v. Komise*, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, body 38 a 46).
- 28 V projednávaných věcech se mezi dokumenty požadovanými žalobci vyskytují nejen doklady týkající se denních příspěvků, příspěvků na cestovní výdaje a příspěvků na parlamentní asistenci poslanců Parlamentu, ale i doklady, jež podrobně uvádějí, jakým způsobem a v jakém okamžiku poslanci Parlamentu pro každý členský stát utratili během různých období své příspěvky na všeobecné výdaje, a kopie přehledů pohybů na bankovních účtech poslanců Parlamentu, jež byly konkrétně vyčleněny pro používání příspěvků na všeobecné výdaje.
- 29 Pokud jde o doklady, jež podrobně uvádějí, jakým způsobem a v jakém okamžiku poslanci Parlamentu pro každý členský stát utratili v různých obdobích své příspěvky na všeobecné výdaje, je přitom nesporné, že podle článků 25 a 26 rozhodnutí předsednictva Evropského parlamentu ze dne 19. května a 9. července 2008, kterým se stanoví prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. 2009, C 159, s. 1), pobírají poslanci Parlamentu měsíční paušální příspěvek, jehož výše je navíc známá veřejnosti, na základě jediné žádosti podané na začátku jejich mandátu.
- 30 Z toho vyplývá, že s ohledem na paušální povahu příspěvků na všeobecné výdaje nemá Parlament žádný doklad, jenž by z věcného či časového hlediska podrobně vykazoval používání výše uvedených příspěvků poslanci.
- 31 Parlament tudíž v napadených rozhodnutích a v právním východisku článku 25 rozhodnutí předsednictva Parlamentu zmíněného v bodě 28 výše správně uvedl, že nemá k dispozici údaje o výdajích skutečně vzniklých poslancům Parlamentu z titulu příspěvků na všeobecné výdaje, a že tedy není s to zpřístupnit dokumenty požadované v tomto směru.
- 32 Pokud jde o přehledy pohybů na bankovních účtech poslanců Parlamentu vyčleněných konkrétně na používání příspěvků na všeobecné výdaje, Parlament v napadených rozhodnutích vysvětlil, že tyto dokumenty nemá v držení.
- 33 V souladu s presumpcí legality aktů Evropské unie platí domněnka, že neexistuje dokument, o přístup k němuž bylo požádáno, pokud dotyčný orgán učiní prohlášení v tomto smyslu. Jde ovšem o domněnku vyvratitelnou, kterou může žadatel o přístup vyvrátit všemi prostředky na základě relevantních a shodujících se indicií [viz obdobně rozsudek ze dne 25. června 2002, *British American Tobacco (Investments) v. Komise*, T-311/00, EU:T:2002:167, bod 35].
- 34 V projednávaných věcech však žalobci nepředložili důkazy, které by zpochybnily neexistenci dotčených dokumentů. Žalobci totiž pouze uvedli, že stěží věří tomu, že Parlament nemá takové dokumenty k dispozici, neboť Parlament prohlásil, že jeho kontrolní mechanismy v souvislosti s používáním příspěvků jeho poslanců jsou dostačující. Uvedené prohlášení však nijak neuvádí, že Parlament měl k dispozici přehledy pohybů na bankovních účtech poslanců konkrétně vyčleněných na používání příspěvků na všeobecné výdaje.
- 35 Parlament tudíž v napadených rozhodnutích právem zamítl žádosti žalobců vztahující se k dokumentům týkajícím se útraty příspěvků na všeobecné výdaje a přehledů pohybů na bankovních účtech poslanců Parlamentu konkrétně vyčleněných na používání výše uvedených příspěvků.
- 36 Argumenty žalobců nemohou tento závěr zpochybnit.
- 37 Je totiž nutno konstatovat, že žalobci ve svých písemnostech pouze zdůrazňují, že poslanci Parlamentu nepochybně pobírají příspěvek na všeobecné výdaje na pokrytí výdajů na pronájem kanceláří ve volebních obvodech, jakož i na telefonní účty, účty za počítačové vybavení a běžnou spotřebu, což nemůže být zpochybněno.
- 38 Nic to však nemění na tom, že je nesporné, že tyto výdajové položky jsou hrazeny paušálně, a nikoliv na základě předložení dokladů o vzniklých výdajích, což nemůže být zpochybněno pochybnostmi

žalobců ohledně skutečnosti, že Parlament nemá k dispozici dokumenty požadované v tomto směru, neboť žalobci se ani nepokusili uplatnit pravidlo stanovící opak.

39 Je nutno konstatovat, že se žalobci svými argumenty nesnaží až tak zpochybnit legalitu napadených rozhodnutí, ale v podstatě poukázat na nedostatky a neúčinnost stávajících kontrolních mechanismů, což Tribunálu nepřísluší posuzovat v rámci projednávaných žalob.

40 Všechny žalobní důvody, které se vztahují k dokumentům týkajícím se útraty příspěvků na všeobecné výdaje a přehledů pohybů na bankovních účtech poslanců Parlamentu konkrétně vyčleněných na používání výše uvedených příspěvků, je tedy třeba bez dalšího zamítnout jako irelevantní, a omezit posouzení žalobních důvodů Tribunálem pouze na žádosti o přístup žalobců k dokumentům týkajícím se denních příspěvků, příspěvků na cestovní výdaje a příspěvků na parlamentní asistenci.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 v tom, že posledně zmíněné ustanovení není v projednávané věci použitelné

41 V rámci prvního žalobního důvodu žalobci namítají porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, což jsou ustanovení, jejichž legalitu navíc v podstatě zpochybňují. Tento žalobní důvod tak obsahuje dvě části.

42 V rámci první části žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou stížena protiprávností v tom, že nařízení č. 45/2001 v podstatě není v projednávaných věcech použitelné, neboť předmětné údaje nespádají do soukromé sféry poslanců Parlamentu, nýbrž spadají do jejich veřejné sféry, jelikož požadované dokumenty se týkají výkonu jejich funkce volených zástupců.

43 Jinými slovy, žalobci tvrdí, že zpřístupnění požadovaných dokumentů není zásahem do soukromí a osobnosti jednotlivce ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, neboť za předpokladu, že tyto dokumenty obsahují osobní údaje, ty se netýkají soukromí poslanců Parlamentu.

44 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, přičemž toto ustanovení musí být uplatňováno v souladu s unijními právními předpisy o ochraně osobních údajů.

45 Z těchto právních předpisů, zejména čl. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31 a) a čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001, vyplývá, že výrazem „osobní údaje“ se rozumí veškeré informace týkající se identifikované nebo identifikovatelné fyzické osoby.

46 V projednávaných věcech je přitom nutno konstatovat, že všechny požadované dokumenty obsahují informace týkající se identifikovaných fyzických osob.

47 Je tomu tak v případě dokumentů, které má Parlament k dispozici a které se týkají příspěvků na cestovní výdaje a denních příspěvků, jež nutně identifikují každého dotyčného poslance Parlamentu, přinejmenším pro účely výplaty těchto příspěvků.

48 Totéž platí pro dokumenty, které má Parlament k dispozici a které se týkají výdajů na parlamentní asistenci, jež nutně identifikují každého dotyčného poslance Parlamentu a jednotlivé příjemce těchto příspěvků, přinejmenším též pro účely výplaty těchto příspěvků.

49 Argumentace žalobců nemůže tento závěr zpochybnit.

50 Nejprve je třeba uvést, že rozdíl, který obhajují žalobci mezi dotčenými údaji podle toho, zda spadají do soukromé sféry nebo do sféry veřejné, je zjevně důsledkem záměny mezi tím, co spadá pod osobní údaje, a tím, co spadá do soukromí, ačkoli pojmy „osobní údaje“ ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 a údaje o soukromí nelze směšovat (rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth a PAN Europe v. EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 32).

- 51 Dále ani otázka, zda existuje riziko porušení legitimních zájmů poslanců Parlamentu, nemůže ovlivnit kvalifikaci dotčených údajů jako osobních údajů, neboť tato otázka spadá do přezkumu druhé části druhého žalobního důvodu, o které bude pojednáno níže v bodě 96.
- 52 Konečně skutečnost, že údaje týkající se dotčených osob jsou úzce spjaty s veřejnými údaji o těchto osobách, zejména z důvodu, že jsou dostupné na internetových stránkách Parlamentu, pokud jde zejména o jména poslanců Parlamentu, neznamená, že tyto údaje již nemohou být kvalifikovány jako osobní údaje ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 45/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth a PAN Europe v. EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 31).
- 53 Jinými slovy, kvalifikace dotčených údajů jako osobních údajů nemůže být vyloučena pouze proto, že tyto údaje souvisejí s jinými údaji, které jsou veřejné, a to bez ohledu na otázku, zda by zpřístupnění těchto údajů porušilo legitimní zájmy subjektů údajů.
- 54 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobci v podstatě namítají protiprávnost čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 s ohledem na čl. 7 písm. f) směrnice 95/46.
- 55 Žalobci jsou názoru, že předpoklad prokázání nezbytnosti předání požadovaných údajů, podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, bez ohledu na oprávněnost zájmu subjektu údajů, posiluje ochranu osobních údajů v rozporu s čl. 7 písm. f) směrnice 95/46.
- 56 Aniž je třeba posoudit její přípustnost, kterou Parlament zpochybňuje, musí být argumentace žalobců odmítnuta.
- 57 Legalita čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 totiž nemůže být posuzována s ohledem na čl. 7 písm. f) směrnice 95/46, jelikož tato dvě ustanovení, která jsou ostatně obě sekundárním právem, mají odlišnou působnost, a žádné z nich tedy nestanoví přednost jednoho před druhým.
- 58 Legalita čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 tedy může být zpochybněna pouze z hlediska ustanovení primárního práva.
- 59 Je přitom nutno konstatovat, že se žalobci ve svých písemnostech na žádné takové ustanovení neodvolávali.
- 60 V každém případě ochrana osobních údajů zaručená v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 a ochrana osobních údajů zaručená v čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 mají podobnou oblast působnosti.
- 61 První žalobní důvod musí tudíž být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, pokud jde o nezbytnost předání osobních údajů

- 62 V rámci druhého žalobního důvodu žalobci namítají porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 v tom, že Parlament zamítl žádosti o přístup k požadovaným dokumentům, přestože byly splněny podmínky pro jejich zpřístupnění.
- 63 V této souvislosti je třeba předeslat, že podle čl. 15 odst. 3 SFEU má každý unijní občan a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě právo na přístup k dokumentům orgánů Unie, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s postupem uvedeným v článku 294 SFEU (viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 61 a citovaná judikatura).
- 64 Nařízení č. 1049/2001 je podle bodu 1 svého odůvodnění v souladu s vůlí vyjádřenou v čl. 1 druhém pododstavci SEU, vloženém Amsterodamskou smlouvou, zahájit novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejbližší občanům. Jak připomíná bod 2 odůvodnění nařízení č. 1049/2001, právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů souvisí s demokratickou povahou těchto orgánů (viz rozsudek ze dne 15. července 2015, Dennekamp v. Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 35 a citovaná judikatura).

- 65 Je rovněž třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 je nedělitelným ustanovením, které vyžaduje, aby případné porušení soukromí a osobnosti jednotlivce bylo vždy zkoumáno a posuzováno v souladu s unijními právními předpisy o ochraně osobních údajů, a zejména s nařízením č. 45/2001. Toto ustanovení tak zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje mohou být případně zpřístupňovány veřejnosti (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, body 59 a 60).
- 66 Z toho vyplývá, že pokud žádost založená na nařízení č. 1049/2001 usiluje o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, ustanovení nařízení č. 45/2001 budou plně použitelná (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 63).
- 67 V projednávaných věcech vyplývá z přezkumu prvního žalobního důvodu, že všechny požadované dokumenty obsahují osobní údaje, takže ustanovení nařízení č. 45/2001 jsou v projednávaných věcech plně použitelná.
- 68 Bylo již judikováno, že výjimky z ochrany osobních údajů musí být vykládány restriktivně (viz obdobně rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 77).
- 69 Rovněž v souvislosti s rozhodnutími, kterými určitý orgán zamítl žádost o přístup k informacím obsahujícím osobní údaje z důvodu, že se na ni vztahuje výjimka podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, vycházející z ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, mohou tak být tyto údaje předány pouze tehdy, pokud jejich příjemce prokáže nezbytnost předání a neexistuje-li žádný důvod se domnívat, že by tento převod mohl poškodit legitimní zájmy subjektu údajů podle čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, které jsou orgány povinny respektovat, je-li jim předložena žádost o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 63).
- 70 Ze samotného znění čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 tedy vyplývá, že toto ustanovení podmiňuje předání osobních údajů splněním dvou kumulativních podmínek (rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth a PAN Europe v. EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 46).
- 71 V této souvislosti přísluší nejprve žadateli o předání údajů, aby prokázal jeho nezbytnost. Je-li tato nezbytnost prokázána, musí poté dotčený orgán ověřit, že není důvod domnívat se, že mohou být dotčeným předáním poškozeny legitimní zájmy subjektu údajů (viz rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth a PAN Europe v. EFSA, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 47 a citovaná judikatura).
- 72 Článek 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 tak vyžaduje, aby orgán, kterému byla žádost předložena, nejprve posoudil nezbytnost, tedy přiměřenost předání osobních údajů s ohledem na cíl sledovaný žadatelem, přičemž splnění podmínky nezbytnosti stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001, která musí být vykládána striktně, implikuje pro žadatele povinnost prokázat, že předání osobních údajů je nejvhodnějším opatřením z opatření, která by mohla být přijata k dosažení cíle sledovaného žadatelem, a že je tomuto cíli přiměřené, což vyžaduje, aby žadatel uvedl výslovné a legitimní odůvodnění v tomto smyslu (rozsudek ze dne 15. července 2015, Dennekamp v. Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, body 54 a 59).
- 73 V projednávaných věcech žalobci k prokázání nezbytnosti předání dotčených údajů zajisté odkázali na různé cíle sledované v jejich žádostech o přístup k dokumentům, a sice jednak umožnit veřejnosti ověřit přiměřenost nákladů, které poslanci Parlamentu vynaložili v rámci výkonu svého mandátu, a jednak zajistit právo veřejnosti na informace a transparentnost.
- 74 V tomto ohledu je třeba bez dalšího dovést, že jelikož je jejich formulace příliš široká a obecná, nemohou tyto cíle samy o sobě prokázat nezbytnost předání dotčených osobních údajů.
- 75 Parlamentu totiž nelze vytýkat, že z takovýchto cílů, jež byly vyjádřeny natolik širokými a obecnými tvrzeními, nevyvodil, že byla implicitně prokázána nezbytnost předání uvedených osobních údajů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. listopadu 2011, Dennekamp v. Parlament, T-82/09, nezveřejněný, EU:T:2011:688, bod 34, a ze dne 21. září 2016, Secolux v. Parlament, T-363/14, EU:T:2016:521, bod 70 a citovaná judikatura).

- 76 Opačný závěr by v zásadě zavazoval dotyčný orgán k tomu, aby z obecných tvrzení ohledně veřejného zájmu na zpřístupnění osobních údajů vyvodil, že je implicitně prokázána nezbytnost předání těchto údajů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2011, *Dennekamp v. Parlament*, T-82/09, nezveřejněný, EU:T:2011:688, bod 35).
- 77 Zprvée, pokud jde o první cíl, jehož se dovolávají žalobci, tito neprokazují, v čem by předání dotčených osobních údajů bylo nezbytné k zajištění dostatečné kontroly výdajů vzniklých poslancům Parlamentu při výkonu jejich mandátu, zejména k nápravě tvrzených nedostatků stávajících mechanismů kontroly uvedených výdajů.
- 78 Důkazy předložené žalobci na podporu nezbytnosti uvedeného předání nejsou tedy přesvědčivé.
- 79 Zprvée, odkazy na novinářské vyšetřování týkající se výdajů poslanců Spojeného království Velké Británie a Severního Irska nejsou relevantní z hlediska cíle žalobců zajistit veřejnou kontrolu výdajů poslanců Parlamentu.
- 80 Kromě toho odkaz na zrušení Tribunálem ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 7. června 2011, *Toland v. Parlament* (T-471/08, EU:T:2011:252), rozhodnutí Parlamentu o zamítnutí žádosti o přístup novinářky ke zprávě útvaru interního auditu Parlamentu č. 6/02 ze dne 9. ledna 2008 o příspěvku na parlamentní asistenci, není v projednávaných věcech použitelný.
- 81 Na jedné straně se totiž žádost o přístup, která byla předmětem věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 7. června 2011, *Toland v. Parlament* (T-471/08, EU:T:2011:252), týkala zprávy o interním auditu Parlamentu, a nikoli všech dokumentů souvisejících s používáním různých příspěvků, které jim jsou vypláceny, poslanci Parlamentu.
- 82 Na druhé straně, jak vyplývá z bodů 42 až 85 rozsudku ze dne 7. června 2011, *Toland v. Parlament* (T-471/08, EU:T:2011:252), důvody pro zamítnutí předmětné žádosti o přístup nebyly založeny na výjimce uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, týkající se ochrany osobních údajů, ale na výjimkách uvedených v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce a v čl. 4 odst. 3 uvedeného nařízení, které se týkají ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu a rozhodovacího procesu orgánu. Žalobce tedy nebyl povinen, jak je tomu v projednávaných věcech, prokázat nezbytnost přístupu k požadovaným dokumentům z hlediska cílů, které sledoval.
- 83 V každém případě i za předpokladu, že by prostřednictvím tohoto odkazu na věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 7. června 2011, *Toland v. Parlament* (T-471/08, EU:T:2011:252), žalobci zamýšleli doložit nezbytnost přístupu k požadovaným dokumentům k zajištění dostatečné kontroly výdajů poslanců Parlamentu, jelikož zrušení rozhodnutí Parlamentu v této věci vedlo podle jejich názoru k posílení pravidel týkajících se používání příspěvků na parlamentní asistenci, tento argument musí být přesto odmítnut. Vzhledem k rozdílu mezi zprávou o auditu dotčenou v uvedené věci a dokumenty, o které jde v projednávaných žalobách, pouhá okolnost, že zveřejnění uvedené zprávy mělo dopad tvrzený žalobci – za předpokladu, že by byla prokázána – totiž nemůže prokázat nezbytnost předání osobních údajů obsažených v požadovaných dokumentech.
- 84 Dále pokud žalobci odkázali ve svých potvrzujících žádostech o přístup „na četné případy potvrzených či tvrzených podvodů, jichž se dopustili poslanci Parlamentu v minulých letech“, tento odkaz, který je obzvláště abstraktní a obecný, nemůže odůvodnit nezbytnost předání osobních údajů poslanců Parlamentu, ne které se vztahuje každá ze žádostí žalobců, natož pak jeho přiměřenost.
- 85 V každém případě je třeba podotknout, že žalobci uvádějí pouze jediný příklad bulharského poslance Parlamentu.
- 86 Tento příklad však nestačí sám o sobě k tomu, aby odůvodnil předání osobních údajů všech poslanců Parlamentu.
- 87 Konečně, žalobci sice ve svých žalobách odkazují na podezření z fiktivního zaměstnávání v souvislosti s poslanci Parlamentu, je však třeba uvést, že tyto skutečnosti a důkazy nebyly Parlamentu předloženy v rámci jejich potvrzujících žádostí o přístup.

- 88 Je přitom třeba konstatovat, že přísluší tomu, kdo žádá o předání osobních údajů, aby prokázal jeho nezbytnost. Je-li tato nezbytnost prokázána, musí poté dotyčný orgán ověřit, že není důvod domnívat se, že mohou být dotčeným předáním poškozeny legitimní zájmy subjektu údajů. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že před přijetím napadených rozhodnutí žalobci nepředložili žádný argument ohledně podezření z fiktivního zaměstnávání v souvislosti s poslanci Parlamentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2016, *Secolux v. Komise*, T-363/14, EU:T:2016:521, body 36 a 37).
- 89 Skutečnosti a důkazy týkající se podezření z fiktivního zaměstnávání v souvislosti s poslanci Parlamentu tudíž nelze zohlednit k odůvodnění předání osobních údajů těchto poslanců.
- 90 Zadruhé, pokud jde o druhý cíl sledovaný žalobci, ochota nastolit veřejnou diskusi nestačí k prokázání nezbytnosti předání osobních údajů, neboť takovýto argument je spojen pouze s cílem sledovaným v žádosti o přístup k dokumentům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2015, *Dennekamp v. Parlament*, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 84).
- 91 Cíli transparentnosti nelze přiznat automatickou přednost před právem na ochranu osobních údajů (viz obdobně rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, *Volker und Markus Schecke a Eifert*, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 85).
- 92 Zatřetí a v poslední řadě je třeba uvést, že i když, jak tvrdí žalobci, vyplývá z rozsudku ze dne 15. července 2015, *Dennekamp v. Parlament* (T-115/13, EU:T:2015:497), že nezbytnost předání osobních údajů může být založena na takovém obecném cíli, jako je právo veřejnosti na informace týkající se jednání poslanců Parlamentu při výkonu funkce, z bodu 81 uvedeného rozsudku vyplývá, že by pouze prokázání vhodnosti a přiměřenosti zpřístupnění osobních údajů ve vztahu k cílům sledovaným v žádosti o přístup ze strany žalobců umožnilo Tribunál posoudit nezbytnost předání ve smyslu čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001.
- 93 Žalobci však ve svých původních žádostech ani v potvrzujících žádostech o přístup neuvedli výslovné a legitimní odůvodnění za účelem prokázání, že předání dotčených osobních údajů je nejvhodnějším opatřením z dalších možných opatření, včetně použití údajů a dokumentů, jež jsou veřejně dostupné, k dosažení cíle, který sledují, a že je přiměřené tomuto cíli.
- 94 Odkaz v potvrzujících žádostech o přístup na rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth a Pan Europe v. EFSA* (C-615/13 P, EU:C:2015:489), rovněž nelze přijmout, jelikož na rozdíl od projednávaných věcí Soudní dvůr v bodě 65 zmíněného rozsudku uvedl, že nezbytnost zpřístupnění osobních údajů byla prokázána na základě konkrétních důkazů, jako byly zejména vztahy většiny odborníků, kteří byli členy pracovní skupiny Evropského úřadu pro bezpečnost potravin (EFSA), s lobbisty.
- 95 V každém případě je rovněž třeba konstatovat, že žalobci se svou argumentací nesnaží ani tak zpochybnit legalitu napadených rozhodnutí, jako v podstatě poukázat na nedostatky a neúčinnost stávajících kontrolních mechanismů, což Tribunálu nepřísluší posuzovat v rámci projednávaných žalob.
- 96 Proto je třeba dovodit, že žalobci neprokázali nezbytnost předání požadovaných dokumentů.
- 97 Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v čl. 8 písm. b) nařízení č. 45/2001 jsou kumulativní (rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth a PAN Europe v. EFSA*, C-615/13 P, EU:C:2015:489, bod 46), není namístě ověřovat, zda existují důvody se domnívat, že předání požadovaných dokumentů mohlo poškodit legitimní zájmy subjektů údajů.
- 98 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.
- Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení obecné povinnosti provést konkrétní a individuální přezkum každého požadovaného dokumentu, která vyplývá z článků 2 a 4 ve spojení s čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, a z protiprávnosti odeprání přístupu založeného na nadměrné administrativní zátěži***
- 99 Třetí žalobní důvod uplatněný žalobci se skládá ze dvou částí, které je třeba posoudit odděleně.

K první části třetího žalobního důvodu

- 100 V rámci první části třetího žalobního důvodu žalobci namítají porušení obecné povinnosti provést konkrétní a individuální posouzení každého požadovaného dokumentu, která vyplývá z článků 2 a 4 ve spojení s čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001.
- 101 V tomto ohledu žalobci tvrdí, že i když možnost upustit od individuálního přezkumu každého dokumentu nemůže být vyloučena, taková možnost není v projednávaných věcech myslitelná, jelikož požadované dokumenty zjevně nepatří k téže kategorii dokumentů vzhledem k jejich zjevné obsahové různorodosti.
- 102 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že k odůvodnění odepření přístupu k dokumentu, jehož zpřístupnění bylo požadováno, v zásadě nestačí, že se tento dokument váže k činnosti uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 49, a ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 76).
- 103 Podle ustálené judikatury totiž musí být přezkum vyžadovaný k vyřízení žádosti o přístup k dokumentům konkrétní. Pouhá okolnost, že se dokument dotýká zájmu chráněného určitou výjimkou, nemůže tedy stačit k odůvodnění uplatnění této výjimky. Kromě toho musí být riziko porušení chráněného zájmu rozumně předvídatelné, a nikoliv čistě hypotetické. V důsledku toho musí být přezkum, ke kterému má orgán za účelem uplatnění výjimky přistoupit, proveden konkrétně a musí z něj vyplynout důvody rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, EU:T:2005:125, bod 69 a citovaná judikatura).
- 104 Tento konkrétní přezkum musí být nadto proveden u každého dokumentu uvedeného v žádosti. Z nařízení č. 1049/2001 totiž vyplývá, že všechny výjimky zmíněné v jeho článku 4 jsou upraveny tak, že se musí vztahovat k určitému dokumentu (rozsudek ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, EU:T:2005:125, bod 70).
- 105 Nic to však nemění na tom, že Soudní dvůr uznal, že orgány mohou vysvětlit, jakým způsobem by zpřístupnění požadovaných dokumentů ohrozilo zájem chráněný některou výjimkou podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, na základě obecných domněnek použitelných na některé kategorie dokumentů, protože na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy je možno použít podobné obecné úvahy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 50; ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, bod 54, a ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 65).
- 106 V projednávaných věcech měl Parlament v napadených rozhodnutích za to, že požadované dokumenty, jako jsou hotelové účty, jízdenky či letenky, pracovní smlouvy nebo výplatní pásky, všechny spadají do stejných kategorií. Žalobci tvrdí, že různorodost dokumentů vylučuje, že by mohly spadat do téže kategorie.
- 107 K odmítnutí tohoto argumentu stačí zaprvé podotknout, že uvedený argument vychází z chybného předpokladu, jelikož Parlament nedospěl v napadených rozhodnutích k závěru, že všechny dokumenty spadají pod jedinou kategorii, ale že spadají do různých kategorií.
- 108 Například pro účely uplatnění výjimky podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 měl Parlament za to, že všechny jízdenky či letenky spadají do kategorie jízdenek a letenek, všechny hotelové účty spadají do kategorie hotelových účtů, všechny pracovní smlouvy spadají do kategorie pracovních smluv nebo že všechny výplatní pásky spadají do kategorie výplatních pásek.
- 109 Parlament se tedy nezdržel konkrétního a individuálního přezkumu každého požadovaného dokumentu z hlediska jedné kategorie, nýbrž z hlediska různých kategorií dokumentů, které oddělil.
- 110 Zadruhé je třeba připomenout, že dokumenty spadající do těchto různých kategorií obsahují osobní údaje, přinejmenším jména poslanců Parlamentu, kterých se týká každý předmětný dokument.

- 111 Vzhledem k tomu, že se žádosti žalobců vztahují na všechny dokumenty, na jejichž základě lze určit, jak a kdy poslanci Parlamentu, jichž se týká každá z těchto žádostí, utratili různé příspěvky uvedené ve zmíněných žádostech, z těchto žádostí nutně vyplývá, že požadované dokumenty obsahují údaje umožňující jmenovitě identifikovat každého z těchto poslanců.
- 112 Je tomu tak v případě denních příspěvků, cestovních výdajů a příspěvků na parlamentní asistenci, přinejmenším pro účely jejich vyplácení dotyčným osobám.
- 113 Proto nelze Parlamentu vytýkat, že neprovedl konkrétní a individuální přezkum každého požadovaného dokumentu z hlediska výjimky podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.
- 114 První část třetího žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta.

Ke druhé části třetího žalobního důvodu

- 115 V rámci druhé části třetího žalobního důvodu žalobci namítají protiprávnost odepření přístupu k požadovaným dokumentům založeného na nadměrné administrativní zátěži.
- 116 V tomto ohledu je třeba bez dalšího uvést, že v napadených rozhodnutích Parlament zamítl potvrzující žádosti o přístup, jelikož měl zaprvé a správně za to – jak vyplývá z přezkumu prvního a druhého žalobního důvodu – že všechny tyto dokumenty obsahovaly osobní údaje, u nichž žalobci neprokázali nezbytnost jejich předání, a zadruhé že zpřístupnění všech požadovaných dokumentů ve všech žádostech znamenalo nadměrnou administrativní zátěž.
- 117 Je tedy nutno konstatovat, že pro požadované dokumenty v držení Parlamentu bylo odepření přístupu odůvodněno na základě dvou samostatných a alternativních důvodů, takže jeden z nich je ve vztahu k druhému nutně nadbytečný.
- 118 Z výše uvedeného vyplývá, že jelikož Tribunál zamítl první a druhý žalobní důvod, které zpochybňují legalitu prvního důvodu rozhodnutí Parlamentu, druhá část třetího žalobního důvodu, která se týká druhého z těchto důvodů, jenž je ve vztahu k prvnímu důvodu nutně nadbytečný, musí být jako irelevantní zamítnuta.
- 119 Ze stejných důvodů nelze Parlamentu důvodně vytýkat, že se s žadatelem neformálně neporadil s cílem nalézt přijatelné řešení podle čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1049/2001. Těchto ustanovení se totiž nelze dovolávat, jelikož Parlament v projednávaných věcech právem konstatoval, že se na požadované dokumenty vztahuje výjimka podle čl. 4 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, jak vyplývá z posouzení prvního a druhého žalobního důvodu.
- 120 V důsledku toho musí být druhá část třetího žalobního důvodu rovněž zamítnuta jako irelevantní, a tudíž musí být třetí žalobní důvod zamítnut v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1049/2001

- 121 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobci namítají porušení čl. 4 odst. 6 písm. b) nařízení č. 1049/2001 v tom, že i částečný přístup k požadovaným dokumentům byl odepřen.
- 122 Žalobci tvrdí, že Parlament neprovedl konkrétní a individuální posouzení obsahu požadovaných dokumentů, zatímco měl zpřístupnit alespoň požadované dokumenty, na které se nevztahovala žádná výjimka, a že by zpřístupnění uvedených dokumentů, byť jen částečné, naplnilo cíl sledovaný v jejich žádostech o přístup.
- 123 V tomto ohledu je třeba podotknout, že Parlament měl v napadených rozhodnutích za to, že by skrytí všech osobních údajů v požadovaných dokumentech neumožnilo dosáhnout cílů sledovaných v rámci žádostí o přístup a znamenalo nadměrnou administrativní zátěž.
- 124 Argumenty žalobců nemůže být dotčena legalita napadených rozhodnutí v tomto ohledu.
- 125 Jak vyplývá z přezkumu žalobních důvodů a potvrzujících žádostí žalobců, posledně zmínění totiž žádají o přístup k dokumentům souvisejícím s individuálními výdaji poslanců Parlamentu, na které se

- vztahuje každá z těchto žádostí, aby tak bylo možno ověřit přiměřenost těchto výdajů, pokud jde o každého z nich.
- 126 Je přitom zjevné, že by zpřístupnění verze požadovaných dokumentů, v níž by byly odstraněny veškeré osobní údaje, včetně zejména jmen dotyčných poslanců Parlamentu, zbavilo přístup k těmto dokumentům veškerého užitečného účinku s ohledem na takové cíle, neboť takový přístup by žalobcům neumožnil individuální sledování výdajů poslanců Parlamentu vzhledem k nemožnosti přiřadit požadované dokumenty k dotyčným osobám.
- 127 V každém případě nelze důvodně zpochybnit, že by skrytí veškerých osobních údajů v požadovaných dokumentech znamenalo vzhledem k objemu požadovaných dokumentů nadměrnou administrativní zátěž (viz rozsudek ze dne 2. října 2014, Strack v. Komise, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, body 36 a 37).
- 128 Je totiž třeba uvést, že Parlament v napadených rozhodnutích odhadl počet účetních a finančních dokladů týkajících se úhrady cestovních výdajů a denních příspěvků poslanců Parlamentu na více než 220 000 ročně, přičemž tyto dokumenty Parlament uchovává výlučně pro administrativní a finanční účely, z nichž některé pouze v papírové podobě, což žalobci ve svých písemnostech nezpochybnili.
- 129 Během jednání Parlament uvedl, aniž mu žalobci v tomto směru odporovali, že na každého poslance Parlamentu připadalo v příslušných obdobích v průměru 5 500 stran, tj. 33 000 stran pro šest kyperských poslanců, více než 500 000 stran pro 96 německých poslanců a více než čtyři miliony dokumentů pro všechny žádosti.
- 130 Všechny požadované dokumenty jsou tedy zjevně velmi objemné, což představuje rovněž okolnost odůvodňující odeprání částečného přístupu k uvedeným dokumentům.
- 131 Čtvrtý žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001

- 132 V rámci pátého žalobního důvodu žalobci namítají porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, jelikož Parlament neposoudil všechny jejich argumenty.
- 133 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že v rámci pátého žalobního důvodu žalobci vytýkají Parlamentu výlučně to, že v napadených rozhodnutích neodpověděl na všechny argumenty, které uplatnili v rámci potvrzujících žádostí o přístup.
- 134 Z judikatury přitom vyplývá, že povinnost uvést odůvodnění neznamená, že dotyčný orgán musí odpovědět na každý argument uplatněný během řízení, jež předcházelo přijetí napadeného konečného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. července 1972, Cassella v. Komise, 55/69, EU:C:1972:76, bod 22, a ze dne 24. ledna 1992, La Cinq v. Komise, T-44/90, EU:T:1992:5, bod 41).
- 135 Argumentace žalobců tudíž nemůže obstát.
- 136 V každém případě z ustálené judikatury též vyplývá, že vyžadované odůvodnění musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 80).
- 137 V projednávaných věcech přitom odůvodnění napadených rozhodnutí umožnilo žalobcům seznámit se s důvody napadených rozhodnutí a Tribunálu vykonat jeho přezkum, jak vyplývá z posouzení prvního až čtvrtého žalobního důvodu.
- 138 Pátý žalobní důvod musí být tedy zamítnut, a tudíž žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 139 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 140 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodně posledně uvedeným uložít náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Věci T-639/15 až T-666/15 a T-94/16 se pro účely tohoto rozsudku spojují.**
- 2) **Žaloby se zamítají.**
- 3) **Marii Psara, Tině Kristan, Tanje Malle, Wojciechu Ciešlovi, Staffanu Dahllofovi, Delphine Reuter, Českému centru pro investigativní žurnalistiku o.p.s., Harrymu Karanikasovi, Crině Boros, Baltijas pētnieciskās žurnālistikas centrs Re:Baltica, Balazsi Tothovi, Minně Knus-Galán, Atanasu Tchobanovi, Dirkovi Liedtkemu, Nilsu Mulvadoci, Hugovi van der Parre, Guie Baggi, Marcosovi García Rey, Markovi Lee Hunterovi, Kristofu Clerixovi, Ruii Araujovi, Anušce Delić, Jacobu Borgovi, Matildě Bačelić a Gavinu Sheridanovi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. září 2018.

Podpisy.

---

*Jednací jazyk: angličtina.